

1955. / 1985. / 2005.

Близу сам воде. Могу камен / своје очи да бацим. Да те узнемирим. Да се смирим. Могу да те пратим. Открићеш ми се као наивно дете, или искусна жена. Доћи ћу до извора. Заиграћу седмоструко и бићу срећан.

Далеко сам од једноставности. Моји вртлози су чиста безначајност у великој води. Нећеш ме. Одавно сам избачен на обалу у проклетству сталног додиривања.

Близу сам воде. А жедан. Буљоок сам. Тако сам се родио налик Лепенцу. А на лепом плавом Дунаву слушао сам симфонију да надјачам смех риба које су у плими улазиле у моја уста. И постајао сам другачији. Време је то записало.

Далеко сам од тога да попијем сву воду, поједем сву рибу. Да те преградим. Али ме је страх да те изгубим. Да те не препознам.

уредник

Неготин, септембар 2005.